

► Eerste vrouwelijke dominee in Oude Kerk Naaldwijk

‘De kerk heeft toekomst, zowel fysiek als digitaal’

De Oude Kerk in Naaldwijk is sinds de reformatie een protestants godshuis. Het duurde echter ruim 400 jaar voordat de kerk een vrouwelijke dominee benoemde. Neeltje Reijnders is de eerste, maar zelf vindt ze dat niet zo bijzonder. „Mijn man Gerard zag het gelijk zitten, omdat hij nu met de fiets naar zijn werk op de TU Delft kan.”

Rien van den Anker

Naaldwijk

De nieuwe dominee is onder de indruk van haar nieuwe werkplek. Ze blijft gefascineerd stilstaan als het zonlicht door de glas-in-loodramen schijnt. „Wat een kerk!” De benoeming van Neeltje Reijnders past in een bredere ontwikkeling. Bij de Protestantse Kerk Nederland (PKN) werken nu 1567 dominees, onder wie 459 vrouwen. Dat laatste aantal is al jaren sterk groeiende.

Haar komst naar Naaldwijk werd ingeluid door een nieuwsgierig makende advertentie: Wie durft er met ons in het diepe te springen? Reijnders kende het Westland en Naaldwijk van naam, maar wist slechts dat het gebied bekend is van groente en fruit. „Hier vond ik een echt vrijzinnige gemeente, waar alles mag worden onderzocht en benoemd. Die voor alles open staat.”

Wat haar aanspreekt is dat de Oude Kerk niet uitsluitend plaats biedt aan kerkdiensten. Er worden ook concerten, (bloemen)exposities en andere activiteiten gehouden. „De kerk als ontmoetingsplaats, met ook een sociaal-maatschappelijke functie. Aandacht geven aan mensen, niet alleen aan kerkgangers, ook anderen.”

Neeltje Reijnders leek niet in de wieg gelegd voor de kansel. De dominee, geboren in Zwolle, komt uit een onderwijsgezin. Haar vader was leraar, later inspecteur, en

▲ Ze leek niet in de wieg gelegd voor de kansel, maar toen Neeltje Reijnders koos voor een studie theologie had ze gelijk een gevoel van thuiskomen. FOTO THIERRY SCHUT

moeder stond ook voor de klas. Thuis waren ze weliswaar gelovig, maar niet echt kerkelijk. Het vrijzinnige gezin ging af en toe naar de kerk. Bidden voor het eten was niet gebruikelijk en de kinderen gingen naar de openbare school.

Aanvankelijk wilde Neeltje Reijnders toneelspeler worden. Na een open dag op de Groningse universiteit was ze om en koos ze voor een studie theologie. „Ik had gelijk het gevoel van thuiskomen.”

“**Aandacht geven aan mensen en dan niet alleen aan kerkgangers**

– Neeltje Reijnders

Tijdens haar stage kon ze haar avontuurlijke kant kwijt. Ze ging drie maanden naar Curaçao, wilde zien hoe de kerk er in het buitenland uitzag. Eerder verbleef ze zes weken in een kibboets in Israël, waar ze haar man leerde kennen. Zij vloeren boenend, hij sinaasappels plukkend.

Haar eerste standplaats was Westerbork, een dorp met een zwaar oorlogsverleden. In WOII werden van hier tienduizenden mensen gedeporteerd naar Duitse vernietigingskampen. Neeltje kwam erachter dat er nog veel mensen leefden die het allemaal hadden meegemaakt. De goeden en de fouten, die het ook van elkaar wisten. „Ik heb er veel geleerd maar, was er eigenlijk te jong voor.”

Daarna volgden Brussel en

Krommenie. „Ze zeiden daar: ‘Haal ons uit de parkeerstand, we willen vooruit’. Een opbouwklus dus.”

In Westland is de dominee niet bang voor een verdere leegloop van de kerk, zegt ze. Anders zou ze dit werk niet doen. Een van de weinige positieve dingen van corona is volgens haar dat veel mensen de kerk hebben ontdekt, al is het in een digitale variant. „Mensen die nooit meer gingen, zitten nu thuis naar kerkdiensten te kijken.” Hardop filosoferend: „Ik weet niet hoe het gaat ná corona. Ik trek de vergelijking met thuiswerken. Het zal wel en-en worden. Ik denk dat de kerk van het oude model af moet. Dat het ook met kerkbezoeken en-en wordt. Als die deur maar open staat. De kerk heeft toekomst, fysiek én digitaal.”